
GLASNIK SV. JOSIPA
SANCT. IOSEPH
Broj 12.
Prosinac
1917
God. 45.

25661

SADRŽAJ: „Idite k Josipu". — Pobjede sestre Tadeje. — Zdravo Marijo! — Treća zapovijed crkvena u novom crkvenom zakoniku. — *Ako hoćeš savršen da budeš*: Apostoli nas uče, da smo djeca Božja. (3. Sveti Pavao.) — *Iskrice*. Lijek za bolesne vojnike i za druge, koji trpe. — Zlatna zrnca. — Sv. Terezija. — *Mali vjesnik*.

Poziv na pretplatu.

Približava se godina 1918., s time i novo godište Glasnika sv. Josipa — četrdeset i šesto. Glasnik je sv. Josipa kroz 45 godina dolazio u kuće gdjegod ima Hrvata, gdjegod se hrvatski govori te ugodno zabavljao i poučavao hrvatski puk. Činit će to Glasnik i u buduće. Odmah 1. broj g. 1918. početi će donositi pripovijest u kojoj nam se kazuje, kako providnost Božja ne zapušta onih, koji se u nju pouzdaju, te im po zagovoru sv. Josipa pomaže u nevolji. — Glasnik sv. Josipa bio je do sada najjeftiniji list, tako da se mnogi čudili, da smo ga ove godine mogli davati tako jeftino. Mi bismo to od srca rado i dalje, jer nemamo druge želje, nego da i najsiromašniji dogju lako do dobroga štiva. Ali nam to ni uz najbolju volju nije moguće u ovako skupim vremenima. Zato smo odlučili povisiti pretplatu na Glasnik za g. 1918. i to ovako: Za one, koji dolaze sami po nj na cijelu godinu K **1.60,** koji ga dobivaju poštom plaćat će **K 2.—**. Ko bude imao 50 pretplatnika i više dobivat će poštom primjerak po **K 1.80;** pojedini broj 20 filira. Na svakih 25 primjeraka davat ćemo po jedan badava. Nadamo se, da nas ipak naši prijatelji ne će ostaviti, nego da će po mogućnosti naći novih pretplatnika. — Molimo, da nam se što prije jave pretplatnici i pošalju pretplatu za g. 1918. da možemo znati, koliko ćemo primjeraka morati štampati. Za nas je nepotreban trošak, ako dademo više štampati; a za pretplatnike, koji se kasnije jave, šteta, jer ne mogu više dobiti prvih brojeva. Dakle, molimo, javite se što prije, a mi ćemo nastojati, da će vam i dalje Glasnik biti mio drug i savjetnik. — Uz put sjećamo one, koji nam nijesu za ovu godinu (još oko 1800 kruna duga) ili za koju prijašnju platili, da što prije učine.

Pretplata se šalje na ovu adresu: Uprava Glasnika sv. Josipa, Zagreb, I. samostan milosrdnica.

GLASNIK sv. JOSIPA

MJESEČNI LIST HRVATSKOME KATOLIČKOM PUKU ZA ZABAVU I POUKU.

UREDIO

STJEPAN GJANIĆ,

POČASNI PAPINSKI KOMORNIK I DUHOVNIK U SAMOSTANU SESTARA MILOSRDNICA.

GODINA XLV.

»IDITE K JOSIPU!«
I. Mojs. 41, 55.

U ZAGREBU
TISAK „NADBISKUPSKE TISKARE".
1917.

SADRŽAJ.

A. Pjesme.

B. Članci i pripovijesti.

Broj 12. U ZAGREBU, 1. prosinca 1917. God. 45.

GLASNIK SV. JOSIPA

List hrvatskomu katoličkomu puku za zabavu i pouku.

Izlazi svakog 1. u mjesecu. — Cijena poštom na godinu 1 krunu.

„Idite k Josipu“.

Davno davno u Misiru,
Nil zeleni gdjeno vlada,
Nasta sedam gladnih ljeta
I umire svijet od glada.

„Kruha, kruha, gospodaru!“
Sa svih strana vapaj ori,
S glasa toga već se tresu
Faraona sjajni dvori.

A faraon samilosno
Ogladnjeli puk svoj gledi,
Smekšala mu grud se ledna,
Pa stog milo probesjedi:

„Oj idite k Josipu svi,
U njeg' ima žita, hljeba,
„Oj idite k Josipu svi,
Dat će svakom, što mu treba!“ . . .

Evo i nas u Misiru,
Nestalo nam hljeba, žita
Sva je zemlja bijedom, gladom
Kao velom obavita.

„Oj idite k Josipu svi!“
Sa nebesa povik ječi
„Sveti Josip od Misirskog
Moćniji je, bolji, veći!“

Ajdemo brzo k Josipu svi,
Faraon nas vječni zove,
Po njem hoće da napuni
Žitom prazne nam domove.

Adela Smiljan.

Pobjede sestre Tadeje.

(Svršetak.)

Ciča je zima. Sestra Tadeja još je slaba, zato i teško ide ulicom i teško se uspinje uz strme, tamne i skliske stepenice one kuće, u kojoj je stanovao Hudić. Već je pred vratima čula, kako se izmjenjuje plačni glas bolesne žene sa surovim glasom srditoga čovjeka.

Neustrašivo ipak otvori vrata, pa htjede s prijaznim pozdravom: „Hvaljen Isus!“ prestupiti prag, no najednom se zapanji. Pred njezinim očima isceri se divlje, od srditosti blijedo i zapušteno lice Hudićevo i pijanac zaviče bijesno: „Evo crne vrane! Znao sam, da će me opet uhagjati. Nosite se van!“ i uz te riječi odgurne sestru do stuba.

Ona megjutim protepa prestrašeno: „Dobri čovječe, — htjela sam samo — da bolesnoj ženi vašoj...“ Ne dovršivši ni izreke od slabine, koja ju je najednom spopala, povadi ipak drhtavim rukama ispod svoga rupca svežnjić, koji je htjela predati bolesnici.

Sav razjaren podiže nevoljnik na dobrotvorku svoje žene ruku, da je udari.

Bolesna žena zaviče: „Isuse, Marijo i Josipe! Idite, idite, ta, ubit će vas!“ — —

Poslije se sestra Tadeja sama nije mogla snaći, da li ju je zbilja on udario, ili ju je shrvala slabina, najednom se ona stane teturati i — strovali se niz skaline. — — —

U isti se čas osvijesti bijesni pijanac. Sledi mu se krv u žilama, ne može se ni maknuti, pa samo zuri dolje u nevoljnu redovnicu. — Tad se zgrnu ljudi. Čuju se poklici: „Za Boga miloga! Što je? Sestra Tadeja!... Zar ju je on — — —?“ Prijete mu se. — Tad se stane micati nevoljnica ispod stepenica. Zamalo se probudi iz nesvjestice, otvori oči i zastenje: „Pala — sam! Stube su tako strme, a ja sam sva — ukočena!“ onda se opet onesvijesti.

„Siromašna sestra!“ stanu sad naricati žene. Kupe se sve više oko svoje miljenice, da joj pomognu; kušaju, da je dignu sa zemlje, no ona iznova zastenje i izgubi svijest. — —

Kad je napokon došla posve k sebi, našla se na svome krevetu u samostanu, no liječnici joj uza sve svoje znanje nijesu mogli više pomoći. Bila je već preslaba — stara — a pad je bio pretežak: siromašna sestra morala je umrijeti.

Sva se kuća uzrujala, samo ona je na tu vijest ostala posve mirna. Odano, da, veselo primi sv. Sakramente, onda se pripravi na — najsretniji čas, koji ju je mogao zateći, na čas sastanka s predragim Spasiteljem svojim. Promislivši kako je sve to došlo, obuze je duboka zahvalnost prema nesretnom Hudiću. Ta, nitko drugi negoli on pribavio joj je tu sreću, zato bi mu i morala biti zahvalna, no — trebalo je šutjeti o svemu...

Prolazi vrijeme — satovi — časovi... u sestre Tadeje sve je manje životne snage. U kući sve je žalosno, ta, svakome je dobra sestra bila mila i draga, a sada eto ugrabit će im smrt taj dragi život. Smrt i ne haje za sve uzdahe i suze, već kao stara znanka u bolnici skreće jednoga dana posvetiho u hodnik, s kojega se ide u sestrinske ćelije, da ondje dobroj sestri Tadeji otvori vrata vječnosti.

Uto svaki čas cilikne zvonce na porti. Mogao si vidjeti, kako se cijelo popodne izmjenjuju pohogjani, koji su se bar na vratima htjeli uvjeriti, da je sestri Tadeji bolje, no žalosni, plačući, neutješeni opet odu. Znadu, da joj nema pomoći!

U sumraku — bila je baš sestra Helena na porti — zazvoni opet netko. Ona otvori, a pred njom eno čovjeka divljega izgleda, crne brade i upalih očiju. U isti čas prosudi redovnica, da je to signrno Pero Hudić, ma da ga lično nije poznavala.

Došljak ne može da progovori ni riječi, posve smeten vrti u rukama svoju šubaru. Napokon ipak promuca: „Je li istina? Hoće li sestra —?“ i riječ mu zapne u grlu.

„Istina je, istina!“ odvrati mu sestra Helena žalosno. „Nema više nade.“ I ona se začudi nad njim i pomisli, da taj čovjek možda zbilja nije tako pokvaren, kako se govori. Bit će, da sestra Tadeja ipak imade pravo, kad veli, da on ima dobro srce.

Čovjek sve više stane bljedjeti i jednim korakom

poskoči s porte u hodnik, ondje se kao umoran nasloni na zid, te sav uzrujan promuca: „Moram — moram govoriti sa — sestrom!“

„Sa sestrom? S kojom sestrom?“ začudi se sestra Helena. „Ne razumijem vas.“

„S onom bolesnom sestrom! — Ta, mislim, da joj je ime — Tadeja!“ promrmlja čovjek i stisne zube.

Sestra Helena odvrati prestrašeno: „Ta, čovječe, to nije moguće. Ta, ona umire! Ona leži u klauzuri, pa vi ne možete do nje!“

„Moram!“ opet će on osobitim naglaskom i oči im zasjevnu od uzrujanosti. „Idite, sestro, pa mi ishodite dopuštenje, — ako ne ćete, da se danas još — objesim!“

Sestra Helena se prestraši još više, te se požuri k sestri nadstojnici. Nagje je baš kod umiruće, te joj u nekoliko riječi ispripovjedi poruku.

Kada to začuje sestra Tadeja, prošane: „O, — kako je dobar — taj čovjek. Hoće još, — da se oprosti sa mnom —“

„Za volju Božju, to ne može biti, nikako ne može biti!“ odvrati nadstojnica. „Ni pomisliti na takova što!“

„Majko! — Ja vas od srca molim — dopustite mu, da unigje. — To mora biti — radi se — o jednoj — duši —!“ opet će na to umiruća.

Nadstojnica se iznova začudi, no to zaista nije moglo biti. Ne, ne, nikako ne! Taj niječni odgovor odnese sestra Helena i na portu, ali se skoro povrati s molbom: „Časna Majko, dajte ispunite želju toga čovjeka. Ta, on već ima strašan pogled, on će se zbilja ubiti. Tako se čudno nasmijao. Dajte, molim vas, dopustite mu, da unigje.“

Nadstojnica ne zna, što da učini. Kako je s njom uz smrtnu postelju bilo više sestara, s njima se sve šapćući dogovori, onda odredi, da sestru Tadeju zagrnu rupcem tako, da joj se vidi samo lice, tada je zajedno s krevetom prenesu u neku praznu sobu. — Za koji čas eto tetura se u sobu nepozvani gost. —

U isti čas otvori sestra Tadeja oči, pa ga samilosno pogleda. Čovjek se okameni, onda ma i teško učini korak bliže — i spusti se na koljena.

„Sestro, sestro —“ promuca, „ja sam zaista vrag. — Sestro, možete li mi — oprostiti?“

Sestra Tadeja htjedne mu pružiti ruku u znak pomirenja, no ona joj klonu; zato samo reče posve slabim glasom: „Siromašni čovječe, — sve je već dobro. Ta, vi nijeste imali zlu nakanu. Stube — ja sam bila — previše nespretna.“ Poslije ovih riječi nesta joj daha, no ona će

iznova skupiti svu snagu svoju, pa će nastaviti ovako: „Treba opet moliti — povratiti se k Bogu — valja pošteno živjeti — morate svojoj ženi biti dobri — —“

Ova opomena skrši posve zlu volju u toga čovjeka. „Sestro Tadejo!“ — progovori glasom kao da se zaklinje — „ja ću se popraviti, bit ću od sada dobar kršćanin! Sestro, ja sam bio opsjednut. Vi ste me pobijedili.“

Na to ustane, pa se okrene k nazočnima govoreći raskajano: „Ja, — ja sam kriv! Ja sam bacio sestru niz stube. Nijesam bio pri sebi. Ja sam je udario!“

Sve se sestre stanu zgražati, jer do sad još nitko nije znao, kako se nesreća dogodila sestri Tadeji.

„Idem sad na policiju, da se sam prijavim!“ plačući će Hudić dalje.

„Ne, ne — nikako ne“ — zastenje tiho sestra Tadeja. „Dosta je već bilo tamnice — dosta pokore —. Bila je sve samo nesreća.“

„Ne, sestro, ja hoću drage volje, koliko mogu na tome svijetu da zadovoljim za svoje grijehe, a onda neka mi se Bog dragi smiluje! Sestro, molite za me na nebesima!“

Na to prijegje rukom preko očiju, pa se okrene prema vratima, da će izaći.

Uto umiruća sestra stane micati usnama, kao da još nešto hoće kazati, pa ga tako zaustavi još koji čas.

Lice siromašne patnice, na kojemu se već pojavilo smrtno blijedilo, zasjalo je nadnaravnim sjajem i uz veliki napor progovori sirotica još jednom: „Majko, sestre, kad se on — povrati, uzmite ga — inače je izgubljen — mora posla naći — ili u vrtu — u staji — kod centrale za loženje — on je jak i marljiv — dobar —!“

Nadstojnica samo strese glavom, da to ne može biti. Kako bi u bolničku službu smjela primiti nekadašnjega kažnjenika? To ne može biti! Sestra valjda fantazira.

Čovjek megjutim stoji bez daha i spusti glavu, a sestra Tadeja i nadalje za njega vojuje.

„Draga Majko — on je — moj dobrotvor, — on mi otvara — nebo!“

„Dobrotvor? Ah, Bože moj, ta, on družbi otima ono, što najboljega imade!“ Suznih očiju zagleda se nadstojnica u zabrinuto lice drage sestre Tadeje.

Ova pak još skupi snagu za posljednju navalu: „Majko — majko — njegova duša — u vašim je rukama! Majko — moja posljednja molba — uzmite u kuću — toga siromaha.“

Ovim riječima izvojštila je junačka milosrdnica po-

sljednju pobjedu svoju. Nadstojnica odvrati sva ganuta: „Dobro, dobro, sestro Tadejo, vaša posljednja molba neka nam bude sveta. Uzet ćemo ga u službu."

Zahvalnim pogledom oprosti se na to dobra redovnica od svojih družica i — duša njezina poleti u naručaj Vječnoga Milosrgja. Blaženi smiješak preobrazi blijedo lice njezino na odru. — — —

Pred njim kleči sav tronut čovjek, za kojega je sestra Tadeja vojevala posljednje dane života svoga, nad kojim, i za kojega je iznijela posljednju pobjedu svoju. — —

Zdravo Marijo!

Ranim jutrom otputovala je naša karavana, htjeli smo u Abal, ali bez ikakvoga vogje osim slaboga kompasa. Najedamput našli smo se u neprilici. Došli smo do raskršćatriju putova.

Kojim ćemo putem? Desno, lijevo, ili po sredini? Da odluči ždrijeb? — Najedamput dogje mi dobra misao, te izvadim iz džepa medaljicu, na kojoj je bila otisnuta s jedne strane slika Majke Božje, a s druge sv. Josipa.

„Pazite!" kažem svome drugu. „Bacit ću medaljicu u vis, te ćemo vidjeti, koja će slika biti na gornjoj strani. Ako bude Majka Božja, ići ćemo desno, bude li sv. Josip, krenut ćemo lijevo."

Nato bacim medaljicu u vis; bila je odozgo slika blažene Gospe, i mi krenemo desno.

Nakon dva sata hoda radosni opazimo banane, kao predznakove ljudskih stanova. Požurimo se u nadi, da smo stigli u Abal. Ali jao! Naš je cilj ostao daleko za nama, mjesto u Abal došli smo u Mfungi. Da se vratimo, bilo je prekasno.

Mfunga je veliki grad. Dvije kolibe s jedne i tri s druge strane, starica žena s četom male djece, čovjek, koji je slučajno izbivao, zatim pas i tri kokoši, ovo je sve, što sačinjava ovu slavnu općinu.

Starica nas gledala nepovjerljivo, a i djeca su pobjegla. Kolibe su bile vrlo nečiste. — Pomalo su se počeli k nama približavati, te su nam ponudili u jednoj kolibi mjesto, da prenoćimo. S malo poslastica i nekoliko dobrih riječi predobili smo djecu, a staricu smo razveselili šakom duhana. Ona nam ponudi vatru i dade bocu vode, te je zamalo vrela bananova juha. Megjutim smo se zabavljali s djecom kraj ognjišta, a starica je pozorno slušala i pušila iz kratke lule.

Nakon siromašne večere poredali smo se opet oko vatre, što je još malo tinjala, i počeli smo moliti krunicu, kako je kod nas običaj. „Zdravo Marijo!" romonilo je opet i opet s naših usana, dok smo polako nizali megju prstima zrna na krunici.

U jednome kutu zgurila se starica, poduprla lakte na koljena i pobožno slušala našu molitvu. O, kako je izgledala stara i istrošena!

S mukom se digne, te se teturajući približi k nama. Stavi svoju koštunjavu ruku na moje rame i upita: „Nijeste li malo prije govorili: „Zdravo Marijo?" Molili smo u njezinu jeziku, zato je razumjela riječi.

„Jest, mamice!" odgovorim joj. „Zar ste možda kršćanka?" — Nije me razumjela.

„Dopustite mi, da vidim ovo i pokaže medaljicu na mojoj krunici. Oprezno je primi, te je usporegjivaše s nekim predmetom, što je nosila oko vrata i zavapi:

„O, dijete moje, jadno moje dijete!"

Nato počne glasno jecati i drhtati po čitavom tijelu. Debele joj suze potekoše na navorano lice, te je podjedno ponavljala: „Jadno moje dijete!"

Čekao sam, da se isplače, nato sam je počeo tješiti. Pomalo se umirila, te mi počela pripovijedati:

„Već je prošlo dvadeset godina, gospodine, kako sam u ovoj kolibi baš ovdje sjedila ja i moj sin, moj sin moja utjeha, moja radost. Dulje vremena bio je daleko u zemlji bijelih. Jednoga dana došao je kući — kući, umrijeti. Ležao je tu kraj mene i nijesam mu mogla produljiti života. Ležao je tu i umro! — Majko, kazao je, ja moram umrijeti; idem daleko, vrlo daleko. Ali, čuj majko, i ti moraš jednoć onamo doći, gdje sam ja i to zauvijek. U zemlji bijelih naučio sam se poznavati put u nebo. I ti moraš jednom tamo doći. Nemam više vremena, da te naučim poznavati ovaj put, ali uzmi ovu medaljicu, nosi je uvijek oko vrata, pogledaj je i poljubi svaki dan te reci: Zdravo Marijo! Obećaješ li mi?! — Jest, ja ti obećajem, ali tko je Marija?! Ukočenim me očima gledao, — ovaj pogled ne ću nikada zaboraviti. Šapnuo je još „Zdravo Marijo", pao nauznak i bio mrtav. Umro je, gospodine, umro, dok je gledao mene! Sve je prošlo. Ovdje je ležao moj sin, jedini sin. Evo njegove medaljice, na koju je pao zadnji dah njegov."

Ušuti, zatim nastavi dalje:

„Kroz dvadeset godina mi je uvijek, pred očima njegova lijepa smrt. — Gdje je on? — Ja sam ga zakopala tamo iza moje kolibe. Ondje me čeka. Preko dana mi se često čini, da čujem njegove riječi: „Zdravo Marijo.“ Kad sam slušala vašu molitvu, govorile su i vaše usne riječi moga sina: Zdravo Marijo! Gospodine, kaži mi, tko je Marija?

Nije čekala dugo na odgovor. Poučena bi odmah u tajnama svete vjere, te je naskoro znala, tko je Marija. A kad se Božanski Spasitelj u ranu zoru udostojao saći u žrtvi sv. mise u trošnoj kolibi k svojim prijateljima, ponavljala je presretna starica bez prestanka iz dubine srca: „Zdravo Marijo!“

Preko dana poučavao sam je još dalje te je pripravio na sveti krst u koliko je bilo moguće. Još istu večer potekla je oživljujuća voda preporogjenja na njezino navorano čelo. Iz zahvalnosti prema presvetoj Djevici, koja joj se pokazala tako milostiva, dali smo joj ime Marija.

Još u kasnu noć smo čuli, kako ponavlja na sinovu grobu ove riječi, koje su joj donijele spasenje. Slijedećega jutra, kad je počelo svitati, pozovu me moji katekiste iz kolibe. Imao sam što vidjeti. Kraj groba svoga sina ležala je starica već sva ukočena. Blaženi je smiješak počivao na usnama, a u ruci držala je blagoslovljenu medaljicu.

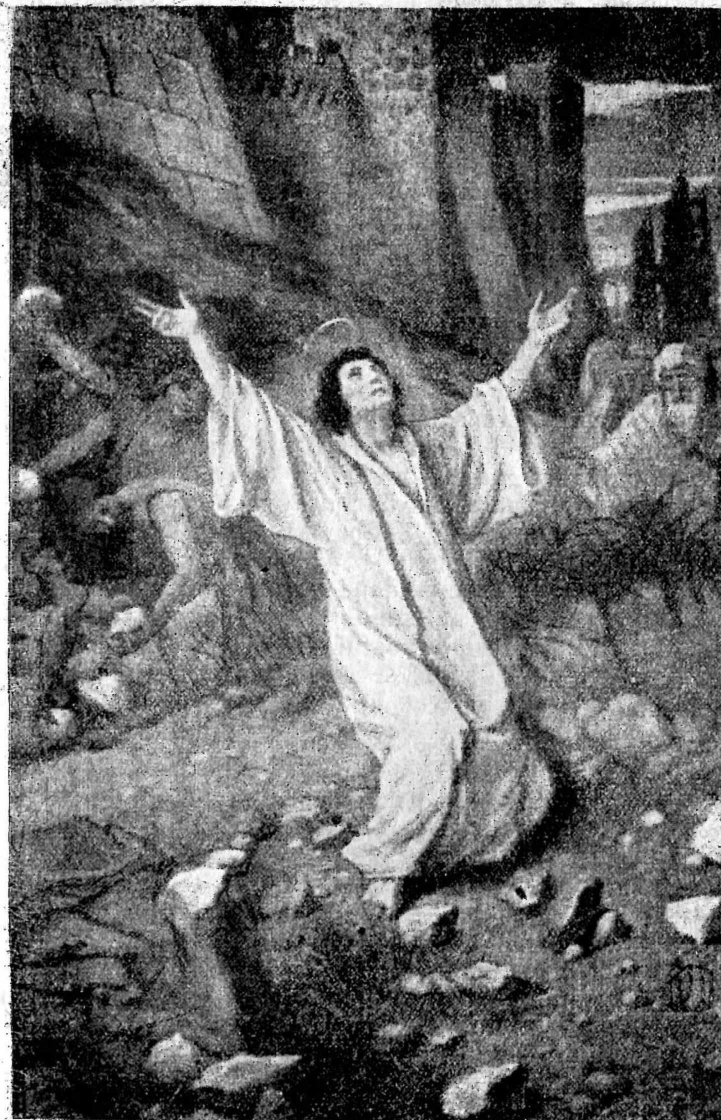
U krsnoj nevinosti otišla je u vječnost i našla svoje dijete, da hvali i slavi s njime čitavu vječnost onu, koju je na zemlji dvadeset godina pozdravljala: Zdravo Marijo! makar je nije poznavala.

O, dobra Majko! Zato smo zalutali u pustoši, jer si htjeja, da nagjemo ovu dušu! — Dvadeset godina vapila je starica: „Zdravo Marijo“, jer je slutila, da su to svete i uzvišene riječi, koje ju je naučio njezin umirući sin. Marija je čula pozdrav siromašne poganke, te joj izmolila kod svoga Sina svijetlo i milost. Providnost Božja poslala je u onu pustoš vjerovjesnika, da učini iz poganskoga djeteta Marijina dijete Božje. *P. Trilles O. S. Sp.*

Treća zapovijed crkvena u novom crkvenom zakoniku

Sv. otac Papa Pijo X. već je priredio novi crkveni zakonik (Codex juris Canonici), a sada ga je izdao Bene-

Sv Stjepan, prvi mučenik.

dikt XV. U tom zakoniku imade nekih promjena — drukčije je naime, nego je dosada bilo. Tako je i treća zapovijed crkvena, koja govori o postu i nemrsu, nešto promijenjena. Mislimo, da će našim dobrim čitateljima biti milo, ako im ovdje u kratko kažemo, što sada vrijedi za crkveni post.

I. Što je post i nemrs?

1. Po crkvenom zakonu posti onaj, koji samo jedamput na dan do sita jede i to obično o podne; uz to može još u jutro i na večer malo založiti. No može i tako postiti, da na večer do sita jede, a u jutro i o podne samo malo.

2. Nemrs stoji u tom, da se ne jede meso i juha od mesa. Sa mašću se smije začinjati, makar bio kako veliki post; isto tako na nemrsne i posne dane smiju se jesti jaja i sva mliječna jela.

3. Novi crkveni zakonik razlikuje dane, kad se ne smije samo mrsiti (samo nemrsni dani), to znači, da čovjek smije više puta na dan do sita jesti ali ne smije jesti mesa i mesne juhe. Zatim dane, na koje se mora postiti i ne smije se mrsiti (dani posta i nemrsa); to znači, da se na takove dane smije samo jedamput na dan do sita najesti, i ne smije se jesti meso. Napokon dane, kad se mora samo postiti (samo posni dani); to jest, na te dane smije se samo jedamput na dan do sita najesti, a smije se jesti kod svakoga obroka meso. — Meso i riba slobodno se jede kod istoga obroka na sve nemrsne i posne dane.

II. Tko je dužan postiti?

Dužan je postiti svaki kršćanin katolik, koji je navršio 21. godinu, a nije još započeo 60., ako ga ne ispričava valjan razlog.

III. Tko ne smije mrsiti?

Na odregjene dane ne smije mrsiti (t. j. ne smije jesti mesa) nijedan kršćanin katolik, koji je navršio sedmu godinu, ako ga ne ispričava valjan razlog.

IV. Kada se ima obdržavati post i nemrs?

1. Samo nemrsni dani jesu svi petki kroz godinu.

2. Posni i nemrsni dani jesu ovi: a) Čista srieda (pepelnica), petak i subota u korizmi; b) srijeda, petak i subota u kvatrima; c) dani uoči Duhova, Velike Gospe, Svih svetih i Božića.

3. Samo posni dani jesu svi ostali dani u korizmi, koji nijesu napomeuuti pod 2. a).

V. Još valja ovo pamtiti.

1. Na nedjelje i blagdane nema posta i nemrsa.

2. Na Vel. subotu poslije podne nema posta i nemrsa.

3. Ako koji od posnih dana uoči svetkovina (IV. 2. c.) padne na nedjelju nema posta ni na nedjelju ni na subotu prije toga.

VI. Dodatak.

1. Prema tome nema više posta uoči svetkovine sv. Petra i Pavla te u Adventu u srijedu i petak.

2. U biskupijama, koje su imale svoje posebne postove, ostaju i dalje. Tako na pr. u Zagrebačkoj nadbiskupiji ostat će i dalje post uoči Bezgrješnog začetka bl. Djevice Marije. Isto tako ostaju postovi, što ih propisuju redovnička pravila u kojem od Crkve odobrenom redu ili kongregaciji.

3. Biskupi dakako mogu dati oprost od posta i nemršenja. Zato treba da svaki pazi što je u njegovoj biskupiji odregjeno. I župnici mogu svojim župljanima i svima, koji su u njihovoj župi kako pojedincima, tako i obiteljima podijeliti oprost od posta i nemrsa.

Ako hoćeš savršen da budeš.

Apostoli nas uče, da smo djeca Božja.

Sv. Pavao.

Ovdje ću ukratko samo natuknuti red misli Apostolovih; ali treba samo prolistati njegova pisma, da svuda naigjemo na isti temelj nauka: Mi smo u Isusu Kristu i po Isusu Kristu postali djeca Božja; stoga neka naš život bude primjeren tako lijepome imenu, budimo dostojni svojega Oca, njegovi vjerni nasljedovači, kako se dolikuje dragoj djeci: „Ugledajte se na Boga kao djeca ljubezna“ (Eph. 5, 1). Tako piše Efežanima, pošto im je pokazao, kako je Bog od vijeka pripravljao veliku tajnu našega božanskoga posinjenja po Isusu Kristu svojem Božanskom Sinu. „Kao što nas izabra kroz njega prije postanja svijeta ... odredivši nas naprijed po Isusu Kristu sebi na posivaštvo odlukom volje svoje (Eph. 1, 4, 5).

Na to sjeća i u svojem pismu Hebrejima, gdje se ne ustručava naše stanje porediti sa stanjem angjela i u stanovitom odnosu pronaći ga višim, jer se Sin Božji zaodjenuo našom čovječjom naravi, da nas učini dijelnicima svoje Božje naravi i od nas učini sebi braću, pravu djecu Božju. „Jer se zaista ne prima angjela, nego se prima sjemena Abrahamova. Zato bješe dužan u svemu da bude kao braća" (Hebr. 2, 16, 17).

Neka to bude dosta te zaključimo, da ta nauka o našem djetinjstvu Božjem doista imade važno temeljno mjesto u Svetom Pismu, budući da se naš Spasitelj i njegovi apostoli uvijek na to pozivaju, kad nas hoće poučiti o našim vjerskim dužnostima, budući da ostale tajne kršćanstva s time dovode u savez; ta, treba da u osnovi našega preporogjenja po Kristu sve onamo smjera, da se svrhunaravskim rogjenjem, koje je od samoga Boga, uzdignemo do gotovo neizmjernoga dostojanstva djece Božje.

To je činjenica. Mi je vjerujemo, jer je istina, koja je jasno objavljena u Svetom Pismu a Crkva je naučava. Ali da iz nje izvedemo praktične posljedice, koje se u njoj nalaze, ne bi bilo dosta, upoznati, da činjenica doista postoji, nego valja znati cijeniti njezinu veličinu, valja znati, koje mjesto imade ta tajna našega posinštva Božjega u odlukama Božjim, i kako on, da je ispuni, ne uzmiče ni pred kojim sredstvom, ma činilo se ono još kako izvanrednim, kako nemogućim.

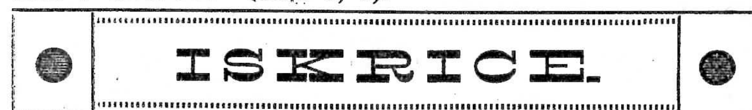
Jamačno, neizmjerne savršenosti Božje, njegova mudrost, njegova moć, njegova dobrota sjaju divno u cijelom svemiru, i nema stvorenja, koje ne bi na svoj način pjevalo slavu Stvoritelju (por. Ps. 18). Sve je vidljivo stvorenje megjutim samo sjena, sam velo, koje sakriva čudesa, koja su posve drukčije velika i božanska. Slava Božja nije u krasnom odijelu, kojim ukrašuje svoje ljudsko stvorenje, nije u toj ljepotama sjajnoj palači, što mu ju je dao, da mu bude stan za jedan dan; dosta je bila jedna riječ, da stvori sve te stvari. Ali najljepše djelo Božje, koje je uistinu njegovo djelo i za koje se posve založio, jest sam čovjek sa svojim svrhunaravskim odregjenjem, čovjek, koji nije više jednostavno stvorenje sastavljeno od duha i tvari, nego čovjek, koji je pobožen svojim sjedinjenjem s vječnom Riječi, okrunjen slavom i časti megju svim stvorenjima, izjednačen Sinu Božjemu, kojemu je posinjenjem postao brat i uz kojega imade mjesto u Božjoj obitelji, istim naslovom i istim pravima.

To je veliko djelo Božje; zar da ne nastojimo, da

ga shvatimo, barem koliko se to Bogu svidjelo, da nam svoju tajnu otkrije u Svetom Pismu, i koliko nam može pažljivo promatrane dati da ga razumijemo? Kakove bismo tu našli krasne nauke o neizrecivom sniženju Božjem, o gotovo neizmjernoj veličini, koja je odregjena našoj čovječjoj naravi, i o prekomjernoj slavi, koja se ima vječno kruniti! I potom kakove razloge, da budemo prema namjerama Božjim pokazujući se već ovdje na zemlji dostojni takove časti, da budemo prava djeca Oca, prava braća Sina, pravi hramovi Duha Svetoga!

Uistinu nam treba doći u veoma tijesne odnose prema cijelom presvetom Trojstvu; svaka osoba od presv. Trojstva imade dijela u tom, što smo mi djeca Božja: Otac na to misli i zaključuje od vijeka; Sin nam zaslužuje i omogućuje svojim utjelovljenjem; Duh Sveti proizvodi to svojim bitnim sjedinjenjem s nama, jer je on izvor svrhunaravskoga života i začetnik našega pobožanja. Eto koliko razmatranja, koja zaslužuju, da se naša duša u njih trajno zadube. A kako mi malo mislimo na to!

Mi ćemo ovdje jedva što drugo učiniti, nego zaći u ta razmatranja i pobrzati kroz njih, a da se u njima dulje ne zadržavamo, nego što nam je nužno za našu svrhu, za, kako je rečeno, posve praktičnu svrhu, koja je u tom, da kršćanskim dušama bude razumljiva savršenost, na koju ih zove njihovo svojstvo kao djece Božje. O kad ne bismo previše zaostajali iza naših namjera; o kad bismo mogli vjernicima pomoći, da shvate veliku misao: „Dobro mislite o Gospodu" (Sap. 1, 1).

Lijek za bolesne vojnike i za druge, koji trpe.

Bog ne zamjerava, kad siromašan čovjek u prvome času, dok ga stigne teški križ, oćuti žestoku bol, te zaplače i uzdiše. Uzrok je tome u slaboći naravi naše. No što si bolje učvršćen u kršćanskom životu, to ćeš se prije snaći i predati se volji Božjoj. U tom se baš pokazuje istinska krepost kršćanina: nesamo da čini dobro, nego da i ono, što je gorko, strpljivo podnosi.

Da je Isus samo rekao, da nam valja zatajivati sebe i križ svoj uzimati na sebe, mogli bismo reći, da je njegov zahtjev preoštar i zapravo u protuslovlju s njegovim riječima: „Jaram je moj sladak i breme je moje lako",

no on je dodao još ovo: „i slijedi mene.“ To hodanje za njim upravo napunja dušu takvom ljubavi i željom, da joj križ nije više tako težak. (*Alban Stolz.*)

Imade Isus sada mnoge, koji ljube njegovo nebesko kraljevstvo, ali malo ih je, koji bi nosili križ njegov.

Mnogo imade takih, koji žele utjehu, a malo takih, koji žele nevolje.

Više nalazi drugova za stol, a malo za post. Svi se žele s njim radovati, a malo ih hoće za nj što podnijeti.

Mnogi idu za Isusom do lamanja kruha, ali malo tko dotle, da s njim pije čašu muke.

Mnogi se dive njegovim čudesima, a malo tko slijedi sramotu križa.

Mnogi ljube Isusa, dok ih ne snagju nevolje.

Mnogi ga hvale i blagosiljaju, dok kakvu utjehu od njega primaju.

No ako se Isus sakrije i za čas ih ostavi, odmah uzmu jadikovati ili odviše klonu. (*Nasljeduj Krista!*)

Zlatna zrnca.

1. Zemlja je neizmjerno široko i duboko more uvreda Božjih.

2. Poniznost slična je biseru, koji je sakriven u malenoj školjci na dnu mora.

3. U ljekarni kršćanstva siromaštvo je vrlo važno sredstvo, da čovjeka izliječi za vječni život.

4. Molitva, obavljena u rastresenosti, slična je biljci, koju su izgrizle gusjenice. (*Alban Stolz.*)

Sv. Terezija.

Blažena smrt očeva, bila je za Tereziju početak novoga života. Ona tada svoje duševno stanje otkrije ispovjedniku očevu, a on je upozori na pogibao, koja joj prijeti pod koprenom poniznosti, pa joj naloži, da se opet bavi nutarnjom molitvom. Od onoga vremena nije više zanemarivala te sv. vježbe, a poslije sama kazuje: „Tko je jedamput odlučio baviti se molitvom, neka tu vježbu nikad više ne zapusti, ma da bi se inače sav zanemario, jer ta molitva postat će mu sredstvom, koje će mu pomoći, da opet ustane i krene pravim putem. Bez te molitve teško će si pribaviti obraćenje... Tko se toj vježbi još nije priučio, toga molim za ljubav Božju, neka se ne lišava tako velikoga dobra.“

Premda je Terezija pomalo uvigjala svoju krivnju i premda ju je na razni način opominjao Bog, ipak je još uvijek primala pohode, te ona o onome vremenu piše: „Život mi je onda bio baš mukotrpan, jer sam u molitvi upoznavala svoje pogrješke. Ovamo me zvao Bog, onamo sam slušala svijet. Veselilo me zamisliti se u Božanske stine, ali svijet me začaravao.“ — Kad bi slušala ko u propovijed, ćutjela bi utjehu kao i muku, jer je upoznala, da još izdaleka nije takova, kakova bi imala biti. „Čeznula sam za mirom, ali zle navike nijesu mi dale mirovati“, kaže ona o tome.

Još nam pripovijeda za jednu vježbu iz onoga vremena borbe i muke. „Tijekom više godina, kad bih se spremala na počinak i dušu svoju izručila Bogu, razmišljala sam nekoliko časova o boravku i molitvi Spasiteljevoj na Maslinovcu. Taj sam običaj usvojila već prije, nego li sam stupila u red, jer mi se reklo, da se tim razmišljavanjem mogu dobiti mnogi oprosti. Sigurna sam, da mi je to veoma koristilo, jer sam se na taj način vježbala u razmatranju, premda zapravo još nijesam ni znala, što će reći razmatrati. Ovoj vježbi tako sam se priljubila, da sam ju vršila isto tako vjerno, kao što onu, da kod polaska na počinak učinim znak sv. križa.“

Jednoga dana, pošto je nekoga primala u pohode, unigje u oratorij (To je posebno, za molitvu odregjeno mjesto izvan kora, gdje redovničke osobe mogu sabranije i mirnije moliti). Ondje joj padne pogled na sliku „Ecce Homo — „Evo čovjeka“, koja predočuje Spasitelja krvlju oblivena. Razmišljajući nato o tome, što je Spasitelj sve za nju pretrpio, obuze je živa bol, jer mu je do sada bila tako nezahvalna za svete rane, koje je zadobio u muci svojoj. Zato se spusti na koljena pred ovom svetom slikom i zamoli Spasitelja suznih očiju, da bi joj ipak već jednom dao toliko jakosti, da ga više ne uvrijedi. U srcu svojemu govorila je ovako: „Gospodine moj, znaj, da se ne ću maknuti s ovoga, dok ne uslišiš molbe moje.“ Od onoga vremena znatno je napredovala u duhovnome životu: ljubav Božja sve joj je više osvajala dušu, a u borbi sa sobom postajala je sve jača. Ona sada stade čitati i „Ispovijesti sv. Augustina“, a to je štivo tako reći usavršivalo djelo milosti u njoj. Ona je uvelike uvaživala izjave ovoga sveca, jer je bio zaštitnik njezina reda, a izvještaj o duševnim borbama njegovima zanimao ju je izvanredno, jer je u njima gledala odsjev svojih borbi. Kako joj je uvijek bilo na veliku utjehu upoznati se sa

životom svetaca, koje bi dobri Bog poslije grješnoga života njihova privukao k sebi, tako je i ovoga sveca štovala napose zato, što je tako srčano odbacio sve veze, koje su ga spajale s grijehom.

Poslije ovoga drugoga moćnoga utjecaja milosti Božje odbaci napokon Terezija junački posljednje veze, te se svom snagom poda životu molitve i samoće. Prošlo je skoro osamnaest godina nebrojenih, tako reći nadčovječnih nutarnjih i vanjskih borbi i muka, dok je dospjela do potpune samozataje i uništenja same sebe; na burnome moru njezina života mijenjale su se neprestano plima i osjeka, dok napokon ne pobijedi milost. Svetica pripisuje tu pobjedu napose zagovoru preblažene Djevice i sv. Josipa. Ovaj potpuni preokret u duhovnome životu njezinu dogodi se g. 1555. ili 1556. kad joj je dakle bilo četrdeset godina.

MALI VJESNIK.

Četvrti Božić u ratu. Približava se opet ova velika i za svakoga kršćanina radosna svetkovina. Ali koliko smo željeli, da sprovedemo Božić u pravoj radosti i miru, nije nas do sada Gospod uslišio. Mnogo mu sagriješismo, zato je otežala ruka njegova nad nama. Molimo se ovih Božićnih blagdana Isusu, knezu mira, da nam se smiluje i obrati lice svoje k nama i ljudskom rodu udijeli svoj mir; ali nesamo da molimo nego treba da i život svoj popravljamo, jer to i traži Bog od nas.

Posveta obitelji presv. Srcu Isusovu. „Nedjelja“ od 1. XI. donosi ovu radosnu vijest: „U nedjelju, 4. o. mj. (t. j. studenoga) bit će u našoj crkvi (župnoj crkvi sv. Petra u Zagrebu) prvi put dirljiva svečanost: nekoliko obitelji iz naše župe posvetit će se presv. Srcu Isusovu. Ujutru će primiti svi članovi tih obitelji sv. pričest, a poslije podne kod večernjice izmolit će posebnu posvetu i primiti diplomu s imenima članova obitelji.“ — Kamo sreće kad bi se u svakoj župi u Hrvatskoj bar nekoliko obitelji posvetilo presv. Srcu Isusovu!

Svim suradnicima, pretplatnicima, čitateljima i prijateljima Glasnika sv. Josipa žele njegovo uredništvo i uprava: ČESTIT BOŽIĆ!

Vlasnik: Samostan sestara milosrdnica.
Urednik: Stjepan Gjanić, duhovnik u samostanu sestara milosrdnica.

Tisak Nadbiskupske tiskare u Zagrebu.

F. Slike.

G. Mali vjesnik.

Na kraju svakoga broja.

ZAHVALNICE.

Gundinci. Muž mi je zarobljen u Rusiji i često mi je pisao, dok najedamput ne prestade i čekaj svaki dan ali devet mjeseci ni traga ni glasa. Molila sam se svaki dan, da saznam što je s njim, i sada baš, kada je došao mjesec ožujak, posvećen svetome Josipu, počnem devetnicu, pred svetkovinu ispovijedim se i pričestim i obećam javno se zahvaliti u Glasniku svetoga Josipa ako ovoga mjeseca dobijem glas od moga muža. Hvala i slava neka bude Isusu, Mariji i svetom Josipu i svetom Antunu, koji su mi molbu uslišili, jer sam dobila ne jednu nego tri karte, da je živ i zdrav.

Križevci. Prošle godine u mjesecu srpnju razboli mi se mlagja kćerka i morade se po izjavi liječnika podvrći operaciji. Bila sam u teškoj brizi za nju, jer je nježna i slaba bila. Preporučim se kao u svim teškim časovima u životu moćnom zagovoru sv. Josipa; obećavši uz ine zagovorne molitve i sv. mise — ozdravi li mi drago dijete — javno se zahvaliti u »Glasniku« sv. Josipa.

Operacija bude uslijedila. Kod iste ustanovili su prisutni liječnici, da je operacija vrlo teška — te izmegju stotinu slučajeva jedna.

Vrućom molitvom mojom i obitelji moje, te velikom njegom njene okoline — preboli bolesnica teški taj slučaj — pa nakon pol godine mogla se je podići. Hvalim za to ovime svesrdno velikom i moćnom zagovorniku sv. Josipu, sv. Antunu i bl. djev. Mariji.

Olga Schwarzer.

Zagreb. Prema svome obećanju zahvaljujem javno Svetoj Obitelji i Svima Svetima za primljenu milost, te i nadalje molim za pomoć, a naročito za one milosti, koje su potrebne za spasenje duše moje i moje cijele obitelji.

Ana ud. Vidmar.

Osim toga zahvaljuju presv. Srcu Isusovu, bl. D. Mariji i sv. Josipu za razne milosti, što su ih primili za dobro duše i tijela: Jele Bakotić, Kaštel-Sućurac; K. B.; Anka Ivković, Djakovo; Z. C., Osekovo; Amalija Turzan, Pitomača; N. N., učenik, Zagreb.

Dobre Knjige:

Molimo da se pročita.

Poučne knjižice za duhovni život: Bogoljubna duša u dvojbama duhovnoga života i Duhovni boj, kako smo već javili na ovom mjestu posve su rasprodane, a sada i od knjige: Put k unutrašnjem miru nemamo više nijednoga primjerka. Budući da mnogi još i sada traže te knjige nakanili smo dati nanovo tiskati za sada: **Bogoljubna duša u dvojbama duhovnoga života** i **Put k unutrašnjem miru.** Ne ćemo ih moći dati onako jeftino kao prije, jer je, kako je poznato, poskupio papir i tisak. Bogoljubna duša u dvoj. duh. života stajat će K 2.— poštom 20 filira više, a Put k unutrašnjem miru K 4.—, poštom 30 filira više. Tko želi knjige imati, može se odmah prijaviti; kako se tko prijavi, tako će mu se slati; u tisak će najprije Bogoljubna duša u dvojbama duh. života, a kad ta bude gotova, štampat će se Put k unutrašnjem miru. Prijave na te obadvije knjige prima: **Uprava Glasnika sv. Josipa, Zagreb, I. samostan milosrdnica.**

Koji su već naručili ove knjige i novac poslali, molimo da se malo ustrpe, jer sad nije tako lako štampati knjige.

Preporučujemo

KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA

za godinu 1918.

Cijena poštom **K 1.75.** Naručuje se kod: **Uprava Glasnika Srca Isusova, Zagreb, I. Palmotićeva 33.**